

Sygn. akt I ACa 445/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Ewa Tkocz (spr.)
Sędziowie :	SA Roman Sugier SA Tomasz Ślęzak
Protokolant :	Agnieszka Szymocha

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Województwu (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II C 902/13

1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1) o tyle, że zasądzoną nim kwotę 503 253,27 zł obniża do 471 157,06 (czterystu siedemdziesięciu jeden tysięcy stu pięćdziesięciu siedmiu i 6/100) złotych, a w pozostałej części powództwo oddala;

2) oddala apelację w pozostałym zakresie;

3) nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

a) od powoda z zasądzzonego roszczenia 42 (czterdzieści dwa) złote,

b) od pozwanego 617,84 (sześćset siedemnaście 84/100) złotych

z tytułu wydatków poniesionych w postępowaniu apelacyjnym;

4) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5 461 (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Roman Sugier	SSA Ewa Tkocz	SSA Tomasz Ślęzak

Sygn. akt I ACa 445/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego Województwa (...) na rzecz powoda A. K. kwotę 503.253,27 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2008r. do dnia 31 grudnia 2015r., zaś od dnia 1 stycznia 2016r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, umorzył postępowanie co do kwoty 318.949,45 złotych, a w pozostałej części oddalił powództwo pozostawiając referendarzowi sądowemu szczegółowe rozliczenie kosztów postępowania.

Sąd ten ustalił, że w dniu 29 września 2005r. powód zawarł z pozwanym umowę nr (...) na „zaprojektowanie i wykonanie przebudowy

i rozbudowy budynku biurowego, położonego przy ul. (...)

w K., zgodnie z zakresem prac określonym w SIWZ stanowiącej załącznik do umowy” (§ 1 ust. 1 umowy). Umowa zawarta została w trybie zamówień publicznych, na warunkach określonych w SIWZ oraz zgodnie ze złożoną ofertą. W treści umowy strony nie ustaliły, by zakres prac miał być określony innymi dokumentami lub według odrębnej procedury. Przedmiot umowy obejmował m.in. (§ 1 ust. 2): wykonanie projektów budowlanych

wraz z niezbędnymi rysunkami szczegółowymi, przedmiarami, kosztorysami inwestorskimi, informacjami dotyczącymi bezpieczeństwa i ochrony zdrowia, specyfikacjami technicznymi, szczegółowymi specyfikacjami technicznymi wykonania i odbioru prac, uzyskanie pozwolenia na budowę, wykonanie pełnego zakresu robót i dostaw urządzeń technicznych ujętych w protokołach, wykonanie niezbędnych robót towarzyszących (zorganizowanie placu budowy, biura, zaplecza budowy, tablic informacyjnych, uporządkowanie terenu po pracach), uruchomienie oraz wykonanie rozruchu i przekazanie do użytkowania nowowbudowanych urządzeń. Według § 1 ust. 3 umowy realizacja prac projektowych, robót budowlano-montażowych i dostawa urządzeń, miała być prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami, polskimi normami zasadami wiedzy technicznej oraz z należyłą starannością, przy zapewnieniu przez Wykonawcę bezpieczeństwa, dobrej jakości i właściwej organizacji prac i robót

(§ 1 ust. 3). W części nazwanej (...) strony odwołały się do ogólnego harmonogramu rzeczowo-finansowego, który w sposób opisowy odnosił się

do zakresu rzeczowego wykonania umowy mającego wynikać z obmiarów

i kosztorysów inwestorskich (§ 1 ust. 2 pkt 1 umowy). Na dzień podpisania umowy obmiary i kosztorysy nie zostały sporządzone. Kwota wskazana w § 4 umowy ukształtowana została na podstawie prowadzonych negocjacji. Nie opierała się na przedmiarach lub kosztorysach (w rozumieniu zawartej umowy) lecz na innych, bliżej nieokreślonych dokumentach lub kalkulacjach. W umowie strony zawarły klauzulę aktualizacyjną, przewidującą zmiany w programie funkcjonalno-użytkowym w drodze sporządzenia projektu budowlanego (§ 6 umowy).

Klauzula ta nie zawierała zobowiązania do sporządzania innych dokumentów (np. kosztorysów) lub zobowiązania do dochowania innych warunków umowy.

W § 13 i 14 umowy strony ustaliły zaś warunki odbioru końcowego umowy wskazując, że roboty zanikowe lub ulegające zakryciu miały być zgłaszane do obioru poprzez wpisy do dziennika budowy, odbiór końcowy będzie natomiast komisyjny. Powyższy wymóg miał charakter techniczno – organizacyjny.

W trakcie wykonywania prac zaistniała konieczność wykonania robót dodatkowych nie objętych kontraktem, dla których nie sporządzono dokumentacji w postaci przedmiarów, kosztorysów inwestorskich. Wpisy zawarte w dzienniku budowy nie zawierają informacji o robotach dodatkowych, odzwierciedlają natomiast przebieg prac budowlanych i potwierdzają fakt ich wykonania.

Roboty budowlane wykonywane były na podstawie projektu technicznego, który był elementem zawartego kontraktu.

Umowa o roboty budowlane

nie zawierała w swej treści postanowień regulujących kwestię przekroczenia

jej zakresu rzeczowego. W toku realizacji prac budowlanych zaszła natomiast konieczność wykonania prac dodatkowych polegających na: podłączeniu

stacji transformatorowej i złączy kablowych, robotach dodatkowych budowlanych i instalacyjnych elektrycznych, wykonaniu posadzki ceramicznej w sali konferencyjnej zamiast wymiany posadzki parkietowej. Wystąpiły też trudności w ułożeniu parkietu w salach reprezentacyjnych remontowanego budynku, wobec czego powód zaproponował zamianę na posadzkę gresową. Inwestor dopuścił możliwość przyjęcia rozwiązania wykonawcy. Konieczność zmiany rozwiązania znalazła potwierdzenie we wpisie w dzienniku budowy z dnia 11 lipca 2006r.

Roboty dodatkowe budowlane i instalacyjne elektryczne obejmowały: stabilizację balustrad, roboty ślusarskie, roboty posadzkowe, wykonanie

posadzek w windzie, obudowę pionów instalacyjnych, wyposażenie klap przeciwpożarowych, naprawę uszkodzonych przewodów, wykonanie dodatkowego oprzewodowania, zmianę układu funkcjonalnego w segmencie C w poziomie wysokiego parteru, usunięcie awarii przyłącza do piwnicy oraz na parterze, roboty montażowe zlewów gospodarczych, dostawę i montaż wyposażenia WC

dla osób niepełnosprawnych, dostosowanie głównych drzwi wejściowych do awaryjnego otwierania, naprawę sztukaterii oraz wywóz ziemi i gruzu.

Wartość robót budowlanych dodatkowych garażu wykonanych dla umożliwienia zabudowania i podłączenia stacji transformatorowej i złączy kablowej wyniosła 97.794,65 złotych netto.

Wartość robót dodatkowych budowlanych i instalacyjnych elektrycznych obejmujących stabilizację balustrad, robót ślusarskich, prac zabezpieczających oraz robót montażowych wyniosła 310.796,17 złotych.

Różnica wartości prac objętych kosztorysem na wykonanie posadzki ceramicznej w sali konferencyjnej (26.741,79 złotych netto), a kosztorysem obejmującym wymianę posadzki parkietowej w sali konferencyjnej (22.829,93 złotych netto) wynosi 3.911,86 złotych.

Wraz z pismem z dnia 12 maja 2008r. powód przekazał pozwanemu kosztorysy powykonawcze na roboty związane z budową garażu oraz na prace wykonane wewnątrz budynku.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie strony powodowej zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Strony łączyła umowa o roboty budowlane, o której stanowi art. 647

i nast. k.c. Osią sporu stało się należne stronie powodowej wynagrodzenie

z tytułu realizacji przedmiotowej umowy.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że prawo zamówień publicznych, prawo budowlane ani żadne inne przepisy nie zawierają regulacji nakładających na zamawiającego obowiązek przyjęcia w umowie wprost określonego rodzaju wynagrodzenia wykonawcy za wykonanie danego przedmiotu zamówienia. Ustawa z dnia 29 stycznia 2004r. prawo zamówień publicznych (tj. Dz. U. 2010r. Nr 113, poz. 759 ze zm.) w art. 139 § 1 odsyła w tym zakresie do Kodeksu Cywilnego. Tam, w ramach regulacji dotyczących umowy o dzieło, zdefiniowano dwa rodzaje wynagrodzenia umownego: ryczałtowe (art. 628 k.c.) i kosztorysowe (art. 629 – 631 k.c.).

W rozpatrywanym stanie faktycznym strony ustaliły wynagrodzenie za wykonane roboty budowlane w sposób ryczałtowy.

Umowy o roboty budowlane wraz z załącznikiem w postaci harmonogramu rzeczowo-finansowego są zredagowane w sposób ogólnikowy. Brak informacji

co do obmiarowanej ilości robót nie pozwala na dokładne ustalenie zakresu robót będących przedmiotem kontraktu. Przedmiotem sporu są objęte prace budowlane, co do których nie sporządzono dodatkowej dokumentacji potwierdzającej konieczność ich wykonania oraz zaakceptowanej ze strony zamawiającego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż roboty budowlane dodatkowe wykonane przez powoda powinny być traktowane jako nowe, odrębne zamówienia, udzielane na zasadach ogólnych. Do wykonania robót dodatkowych doszło. Strony nie zawarły umowy pisemnej na prace dodatkowe. Zawarły jednak per facta concludentia umowę na te prace. Okoliczność tę potwierdzają zeznania świadków, którzy podali że prace te były wykonywane bez formalnego zlecenia wobec zapewnień ze strony pozwanego, że wynagrodzenie z tytułu ich wykonania zostanie rozliczone.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w zakresie kwoty ustalonej przez biegłego w wysokości 412.502,68 złotych netto (97.794,65 złotych + 310.796,17 złotych + 3.911,86 złotych), powiększając ją o podatek VAT. Niekwestionowanym bowiem było, że w takiej wartości powinno być wypłacone wynagrodzenie także za roboty dodatkowe. Dało to asumpt do zasądzenia kwoty w łącznej wysokości 503.253,27 złotych (412.502,68 x 1,22).

O odsetkach Sąd pierwszej instancji orzekł w oparciu o przepis art. 481 k.p.c. przyjmując, że powództwo uwzględniono z ustawowymi odsetkami od dnia 13 maja 2008r. do dnia 31 grudnia 2015r., zaś od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W pozostałym zakresie powództwo, jako nie znajdujące oparcia w okolicznościach faktycznych i przepisach prawa, podlegało oddaleniu.

Z uwagi na ograniczenie żądania pozwu zawarte w piśmie z dnia 22 kwietnia 2014r. z mocy art. 203 § 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie co do kwoty 318.949,45 złotych umorzono.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. pozostawiając z mocy art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany skarżąc wyrok w zakresie punktu 1), którym zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 503.253,27 złotych z odsetkami oraz w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego w postaci art. 139 ust. 2 ustawy prawo zamówień publicznych przez jego niezastosowanie oraz przepisów prawa procesowego (art. 233 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.) przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, niewskazanie przyczyn stanowiących podstawę odmówienia wiarygodności zeznań świadków powołanych przez stronę pozwaną (w szczególności świadka J. G.), a także podstaw zasądzenia odsetek od dnia 13 maja 2018r. oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że do wykonania robót dodatkowych doszło per facta concludentia.

W oparciu o te podstawy pozwany domagał się zmiany wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie w tym zakresie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest uzasadniona w nieznaczej tylko części.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji dotyczące zakresu dodatkowych prac wykonanych przez powoda, które wykraczały poza ramy określone umową zawartą w trybie zamówień publicznych, jak i wyrażone przez ten Sąd stanowisko, że roboty te zlecone zostały przez przedstawicieli inwestora jako niezbędne do realizacji umowy bądź wynikały ze zmiany pierwotnych założeń.

Wbrew odmiennym wywodom skarżącego ustalenia te poczynione zostały w oparciu o przedstawiony przez powoda materiał procesowy, a to zarówno zeznania świadków jak i powoda. Wskazywane w apelacji zeznania świadka

J. G. (k. 518-519) odbiegały od pozostałych dowodów, w tym m.in. zeznań świadków: M. S., inspektora nadzoru inwestorskiego (k. 519), S. T. (k. 502-503), G. R. (k. 503) i M. W. (k. 503).

Twierdzeniom świadka J. G., jakoby w trakcie realizacji inwestycji nie zachodziła potrzeba sporządzenia protokołu konieczności dla robót dodatkowych, zaprzeczyli zarówno pozostali świadkowie jak i powód A. K., który zeznał, że nie można było zrealizować robót podstawowych bez wykonania robót dodatkowych (k. 1089). Mając na uwadze, że w trakcie realizacji umowy zawartej w trybie zamówień publicznych budynek, w którym prace te były wykonywane, zmienił funkcjonalne przeznaczenie, co wiązało się z koniecznością wykonania dodatkowych robót, zeznania świadka J. G. jako sprzeczne z pozostałymi dowodami i zasadami doświadczenia życiowego uznać należało za niewiarygodne.

Ocenę tę potwierdził także biegły sądowy mgr inż. Z. P.

w opinii z 30 kwietnia 2017r., stanowiącej uzupełnienie dwóch wcześniejszych opinii tego biegłego z 12 stycznia 2016r. (k. 556-568) i 25 czerwca 2016r. (k. 785-807), w których ograniczył się wyłącznie do opisu istniejącej dokumentacji architektoniczno-budowlanej.

Opinię z 30 kwietnia 2017r. biegły sporządził w oparciu o dodatkowe dokumenty zawierające kalkulacje wartości oferowanych robót i dokonał ich wyceny na podstawie publikacji cenowych S. według poziomu cen średnich za I kwartał 2008r. (k. 857-1038). Dodatkowo biegły na rozprawie w dniu 3 października 2017r. wskazał przyczyny które spowodowały korektę kosztów powoda (k. 1076-1077).

Trafnie zarzuca wszakże pozwany, że do zlecenia powodowi wykonania dodatkowych robót nie mogło dojść per facta concludentia – jak przyjął

Sąd pierwszej instancji – a to z uwagi na regulację zawartą w art. 139

ust. 2 Prawa zamówień publicznych (dalej: p.z.p.), z którego wynika, że umowy zawierane w tym trybie wymagają, pod rygorem nieważności, zachowania formy pisemnej. Zastosowanie w rozpoznawanej sprawie znajdują natomiast przepisy

o bezpodstawnym wzbogaceniu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany korzystając z efektów prac wykonanych na podstawie nieważnej umowy jest bezpodstawnie wzbogacony (por. m.in. wyrok SN z 19.03.2015r., IV CSK 368/14).

Ustawa o zamówieniach publicznych nie reguluje cywilnoprawnych skutków zawarcia przez strony umowy z naruszeniem art. 139 ust. 2 p.z.p. Cywilnoprawny charakter umów zawieranych w formie zamówień publicznych wynika zaś z art. 139 ust. 1 p.z.p., który nakazuje stosować do nich wprost przepisy Kodeksu cywilnego. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania możliwości stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu do umowy zawartej w trybie zamówienia publicznego, która z braku właściwej formy

jest nieważna i nie może być podstawą dochodzenia wynagrodzenia. Podstawę taką stanowi art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c., albowiem świadczenie zrealizowane w wykonaniu nieważnej umowy należy kwalifikować jako świadczenie nienależne (por. m.in. wyrok SN z 29.04.2005r., V CK 537/04, z 5.12.2006r., II CSK 527/06, z 7.11.2007r., II CSK 344/07).

Wskazać trzeba, że zawieranie i wykonywanie umów w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych oznacza konieczność respektowania tej ustawy, która nie rzutuje jednak na kwalifikację materialnoprawną umów z punktu widzenia prawa cywilnego.

W ustalonym stanie faktycznym uznać należało, że wykonane przez powoda roboty dodatkowe, wskazane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w oparciu o opinię biegłego mgr. inż. Z. P. z dnia 30 kwietnia 2017r., mają charakter świadczenia nienależnego, do którego zastosowanie znajdują przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia, art. 410 § 1 k.c. w związku z art. 405 k.c. Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że roboty te wykonywane były przy akceptacji zamawiającego, gdyż bez nich powód nie mógł wykonać robót podstawowych objętych umową o zamówieniach publicznych, a nadto były wynikiem zmiany pierwotnego przeznaczenia funkcjonalnego budynku.

Analiza instytucji bezpodstawnego wzbogacenia wskazuje, że jest ono zdarzeniem prawnym, w wyniku którego bez podstawy prawnej powstaje nowa sytuacja, polegająca na wzroście majątku po stronie wzbogaconego, kosztem jednoczesnego pogorszenia sytuacji majątkowej osoby zubożonej. Zarówno zubożenie jak i wzbogacenie wywołane są tą samą przyczyną. Bezpodstawne wzbogacenie stanowi samoistne źródło wzbogacenia. Zapłata wynagrodzenia za bezpodstawne uzyskanie korzyści (bezpodstawne wzbogacenie) podlega także opodatkowaniem podatkiem VAT, tak samo jak odpłatne świadczenie usług. Ekonomiczny skutek jest analogiczny do konsekwencji odpłatnego świadczenia usług wynikających z art. 5 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług. Przemawia za tym również ekwiwalentność świadczeń między stronami (por. wyrok NSA z 10.05.2001r., I FSK 743/10, wyrok SA w Łodzi z 27.01.2016r., I ACa 1599/15). Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia by w ramach rozliczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia doliczać zysk do należnego wynagrodzenia, byłoby to sprzeczne z istotą wskazanej podstawy prawnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny dopuścił i przeprowadził dowód opinii uzupełniającej biegłego mgr. inż. Z. P. w celu wyliczenia wartości wykonanych przez powoda prac dodatkowych bez uwzględnienia zysku.

W opinii z 29 kwietnia 2019r. (k. 1138 i nast.) biegły ten wskazał wartość prac brutto w wysokości: 110.647 złotych – roboty budowlane garażu wykonane dla umożliwienia zabudowania i podłączenia stacji transformatorowej i złączy kablowych, 355.441,92 złotych – roboty dodatkowe budowlane i instalacyjne, 31.539,26 złotych – wykonanie posadzki ceramicznej w sali konferencyjnej, 26.471,12 złotych – wymiana posadzki w sali konferencyjnej (wartość do dołączenia od kosztorysu na wykonanie posadzki ceramicznej). Suma tych prac wynosi łącznie 471.157,06 złotych (110.647 zł + 355.441,92 zł + 5.068,14 zł, z czego 5.068,14 zł stanowi różnicę wartości prac objętych kosztorysem na wykonanie posadzki ceramicznej w sali konferencyjnej, a kosztorysem obejmującym wymianę posadzki parkietowej w sali konferencyjnej).

Wymienione w powyższej opinii prace zgodne są z treścią przedstawionych i zweryfikowanych dokumentów oraz z zeznaniami wymienionych wyżej świadków, których zeznania Sąd uznał za wiarygodne, a ich wartości żadna ze stron nie zakwestionowała. W tej sytuacji zachodziła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku przez obniżenie zasądzonej nim w punkcie 1) kwoty z tytułu roszczenia głównego do 471.157,06 złotych.

Prawidłowo – w oparciu o art. 481 k.c. i 359 k.c. – Sąd pierwszej instancji wskazał początkową datę biegu odsetek na dzień 13 maja 2008r. Powód w dniu 12 maja 2008r. przekazał bowiem pozwanemu kosztorysy powykonawcze na dodatkowo wykonane prace (k. 46), które nie zostały wówczas zaakceptowane w żadnej części. Nie ulega też wątpliwości, że pozwany wzbogacił się z chwilą wykonania tych prac. Początkową datę biegu odsetek ustawowych uzasadnia także podstawa kalkulacji kosztorysowych jaką przyjął biegły, a to publikacje cenowe S. według poziomu cen średnich z I kwartału 2008r.

Z tych przyczyn, z mocy art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok obniżając należność główną i w tej tylko części – co do kwoty 32.096,21 złotych – oddalił powództwo.

W pozostałym zakresie apelacja jako bezzasadna ulec musiała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami uzasadnia art. 100 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 1 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie. Pozwany przegrał bowiem postępowanie apelacyjne w 93,62%. Łącznie koszty tego postępowania wyniosły 41.363 złote, na które składa się opłata od apelacji poniesiona przez pozwanego – 25.163 złote, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – 8.100 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda – 8.100 złotych.

Ponieważ udział powoda w kosztach postępowania apelacyjnego wynosi 6,38%, to jest 2.639 złotych (41.363 zł x 6,38%), a powód poniósł je w wysokości 8.100 złotych, pozwany winien zwrócić powodowi 5.461 złotych (8.100 zł – 2.639 zł).

W tym samym stosunku, w oparciu o odpowiednie zastosowanie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, strony obciążone zostały poniesionym przez Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny wydatkami z tytułu wynagrodzenia biegłego w wysokości 659,84 złotych, z czego na powoda przypada 42 złote (6,38%), a na pozwanego 617,84 złotych (93,62%).

Tak też orzekł Sąd Apelacyjny w sentencji.

SSA Roman Sugier	SSA Ewa Tkocz	SSA Tomasz Ślęzak
------------------	---------------	-------------------